

Sygn. akt II KZ 25/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **H. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2013 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 10 maja 2013r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie IV K .../02
zakończony wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 18 czerwca 2003r.

na podstawie art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie skazanego zasługuje na uwzględnienie.

Zasadnicza teza, na której zbudowane jest uzasadnienie zaskarżonego zarządzenia, a mająca wskazywać, że możliwe jest rozpoznanie niniejszego wniosku, bez wzywania do uzupełnienia jego braków formalnych, sprowadza się do stwierdzenia, że „kontrola formalna wniosku o wznowienie postępowania obejmuje również wskazanie okoliczności uzasadniających wszczęcie żądanej procedury”. Bezspornie teza ta jest prawdziwa. Jednocześnie jednak w stwierdzeniu tym nie może być zawarte uprawnienie do dokonania w tym trybie merytorycznej kontroli zasadności wniosku. Odróżnić bowiem należy odmowę przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania, który w istocie wnioskiem takim nie jest, bo z jego treści wynika, że intencją wnioskodawcy było prowadzenie innego postępowania, od dokonania kontroli zachodzenia przesłanek z art. 540 k.p.k. Zauważyć należy bowiem, że skutek kontroli merytorycznej wniosku o wznowienie sprowadza się właśnie do dokonania „kontroli”, czy wniosek spełnia przesłanki wymienione we wskazanym przepisie.

Stwierdzić należy też, że ustawodawca po to właśnie przewidział szczególną formę dokonania tej czynności prawnej (przymus adwokacki), aby z jednej strony ograniczyć napływ wniosków w oczywisty sposób nie spełniających merytorycznych kryteriów ustawowych, z drugiej zaś strony, by spowodować, aby intencje stron przedstawione mogły być w formie odpowiadającej treści ustawy.

Na obecnym etapie sprawy, nie sposób odróżnić, czy intencją wnioskodawcy było złożenie wniosku wznowieniowego, który nie jest oparty na przesłankach z art. 540 k.p.k., czy też, że nie potrafił on osobiście wyrazić swych intencji w formie, która spełniałaby kryteria ustawowe.

Z tych względów, decyzję Przewodniczącej Wydziału należy uznać zarówno za przedwczesną, gdyż nie została poprzedzona wezwaniem do uzupełnienia braków formalnych wniosku, jak i niedopuszczalną do podjęcia w tym składzie, skoro sprowadziła się do dokonania kontroli merytorycznej tego wniosku.

Kierując się przedstawionymi względami, Sad Najwyższy orzekł, jak na wstępie.